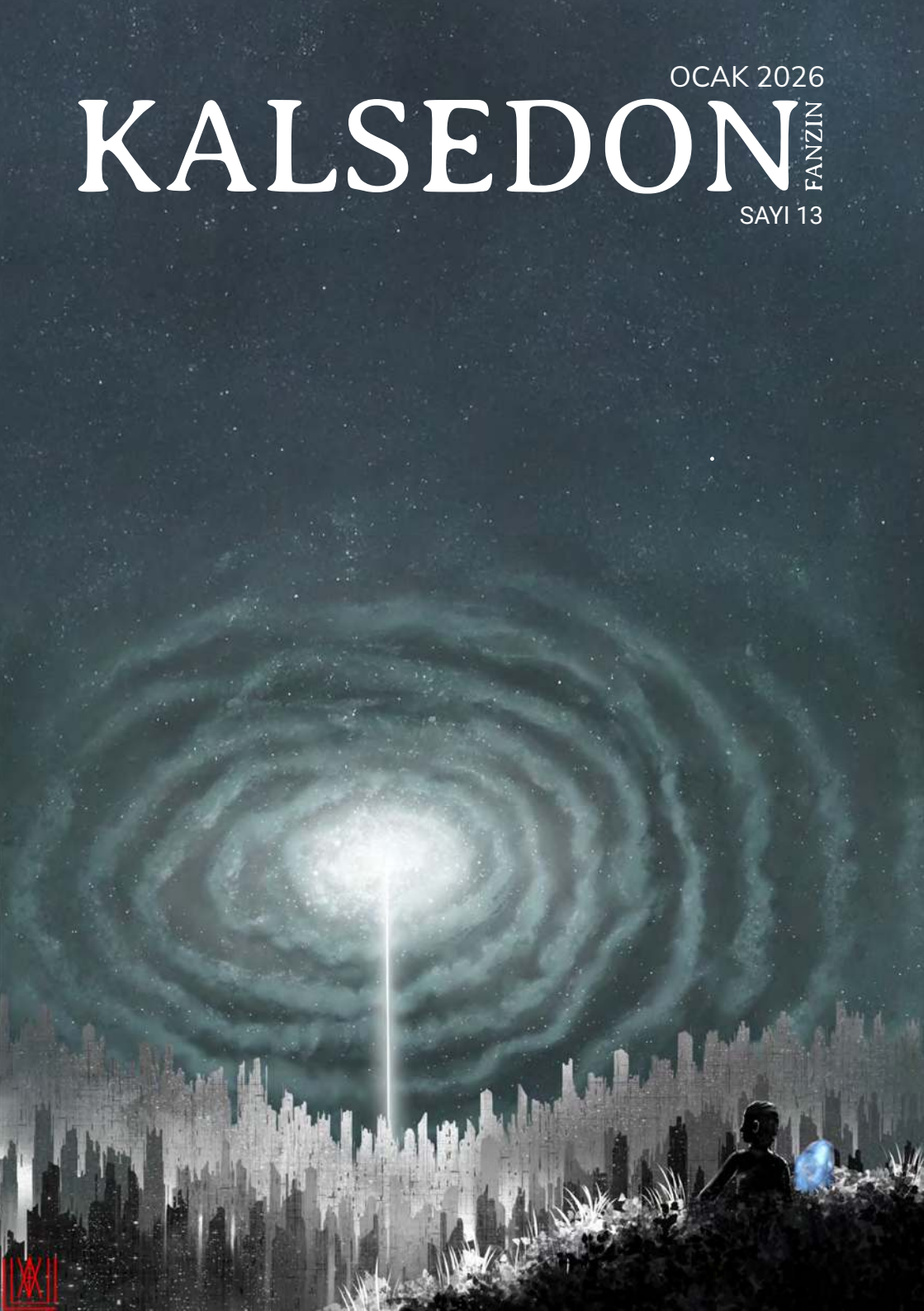

OCAK 2026

KALSEDON

FANZIN

SAYI 13

Merhaba,

Karşınızdaki eserin bir vizyonu ve misyonu var. Belirlenmiş bu iki tanımın karşısında da aynı kelime yazmakta;

“SANAT!”

Neredeyse, “Evreka!” diye heyecanla bağırarak sokaklarda koşmanın ne demek olduğunu öğrendiğimiz fanzinimiz, her köşe başına coşkuyla tohumlar ekme çabamızdır. Çünkü sanat, şehirlerin soyut peyzajıdır.

Fanzin parayla satılmaz, değil; paha biçilmezdir. Körelmesini istemediğimiz dışa vurumların kesişim kümesidir ve kendine saklanan dışavurumlar kimse bakmazken dans etmek gibidir.

Gelin, şiirlerimizi, çizimlerimizi, yazılarımızı beraber ekelim. Mis gibi sanat koksun ulaştığımız her sokak, köşe başı. Herkesin dilinde yer etsin kalsedon taşı.

Güzel Günlere!

Kalsedon Fanzin

Celladına Gülümserken Fotojenik Çıkma Rehberi

Bugün bir imparatorluk kurdum
yarına kalmaz dağılır
2 güne tez vururlar kellemi 3 numaraya

giyotin miyotin hak getire
bunlar gavur işi
bize cellat verirler anadın mı?
Yakup koş Yakup yetiş
celladıma gülümsüyorlar

...
10 numara 5 yıldız bizim cellat da
lastikadam mişlen gelse 3 yıldızı tak basar geçer
öyle bir can alıyor namussuz
sanırsın azrailin kardeşi

verdiği ölüm ağızda bir dağılıyor
sorma gitsin
damak mamak her yere yayılıyor
mastercellat birincisi

geçen yine celladımdan makas alıyorum ...
flaş flaş
şair çocuğun esprisi güldürmedi
son dakika
1 günlük devrik imparator rezil oldu

...
kızım sen bilmezsin belki
biz de böyle bir delikanlıyız işte
gerekirse celladımıza da gülümseriz ama
sen yine de hatırlat bana
az ağırbaşlı durup
somurtayım
espri filan yapmasın kimse
gülerim bak

ölünce yüzümde aptal bir sırtış
kalsın hiç istemem, bilesin

Uğur Ergün

Selahattin: Bir Otoportre Denemesi

Lup.

Dub.

lup -----

Belliydi böyle olacağı nerden baksan belliydi

Ama böyle gitmek de ne bileyim be kardeşim

Gitmeyip ne yapacaktım?

Olan çocuklara oldu.

En azından böyle gitmeseydik be

Ama gelişin nasıl ki gidişin de öyle olsun Selahattin?

Bir anda geldik çocuk olmadan baba olduk

Baba görmeden baba olduk

Boşlukları doldurduk, boşluklarla dolduk

Ulan Selahattin memleketim olmadı hiç benim

Yol oldum hep kalbim çizik çizik

Gittim, gittim, gittim hep gittim

Pat! Pat!

O lanet metal elinde öbür kadersizimin

Öbürü iki seksen uzandı yere

Biz bin seksen uzadık memleketten

Ulan Selahattin memleketin hiç olmadı senin

Yol oldum hep kalbim çizik çizik

Gittim, gittim, gittim hep gittim

Sonra bir fren sesi

(Cooooooooooooooooooooort!)

Hayat başladığın yerde mi biter?

Bir bu eksikti Selahattin

Ne bileyim kariyı da bıraktık asfalta

Vallahi anladım oracıkta gittiğini

Ah meleşim bu neydi böyle

Kurban olduğum bu nasıl iş söyle

Ulan Selahattin memleketin hiç olmadı senin

Yol oldum hep kalbim çizik çizik

Gittim, gittim, gittim hep gittim

Lup.

Dub.

lup -----

Memlekete döndük nihayet

Son uykumuza yatmaya

Enes Aybay

Yek, do, seh, çar, penç.

yek nefeslik ömrü içinde tökezleyen insanı
göğsümdeki hayret perdesinden izledim
o vakitlerde bilmedim ademi adem yapanın
önce bir ateşlik telaşesi olduğunu, görmedim
etek uçlarımdan yanmaya vâkıf olunca anladım

do, diye bir nîda yükseldi içimden bir zaman
ikinci vakti iki uzun gölge arasında saydım
ikinci vakti, iki beşer adem arasında kaldım
şu iki kolumu bu defa ikisine de sardım
ikisinin bir kendim oluşu zâhir olunca anladım

seh kere miydi peki kendime olan hakkım?
üç vakitte seken şu ruhuma dönüp baktım
güç yerinden anla dedim gecenin esvedini
kendim dediğim ademin hakkına kastımı
gecenin tana varışı kâmil olunca anladım

şimdi bu çar'k döner rüzgarı ahvalimi taşır
dört alemin eşiğine dağılır içimdeki sır
hem her boşluktan sızmaz mı sızı içine?
çar yanıma düşen rüzgar sırrı sürdürü yüzüme
bu feleğin sırrı kalbime bâtın olunca anladım

şimdi ise elimde bir şişe tiner, bir penç tırnak
ayânı daima beş parmak kazıyarak bulsak
beş çizikli dört köşe, üç vakitte ikileşti ve kaldı
ben ve kendim efsunun deverânına daldı
artık nefsimin gölgesi, bana rûşen olunca anladım

Aslı İrem Şahiner

YATTIM ALLAH KALDIRMA BENİ!

Şimdi Tanrım saatimi kıyamete kuruyorum ve rahatsız edilmek istemiyorum! Âmin... Mümkünse sen de rahatsız etmezsen... Hani şu aciz kuluna kıyamete kadar bir jest... Âmin!

Tanrım, dört kitabını ve sahifelerini okudum. Öyle büyük hayranın da değilim hani. Sana katılmadığım noktalarda var çokça. Belki de ben anlamadım ama sorun değil. Şu sıralar bunlarla ilgilenecek değilim. Sözleşmemizi tek taraflı feshettim. Emlakçı tarafından kandırılmış kiracı gibi hissediyorum sayende. Bu ev ısınmıyor, komşular gürültücü, mahalle olaylı vs... Bu dünyada aradığım hiçbir şeyi bulamıyorum. Hiçbir şey koyduğun yerde de değil. Ama kediler iyi fikir, filler de. Eyvallah!

Şimdi ölmeye yatmadan önce söylenecek çok şey var ama yüz yüze konuşuruz diye çok da şey yapmadım. Ya da kimi kime şikâyet ediyorum ki ben? Şah damarımdan alırsın nasıl olsa z raporunu. Ama kayıtlara geçsin isterim: burası vadettiğin topraklar değil; kitaplarında bahsettiğin nimetler burada yok. Bu dünya kitaplarda anlattığın gibi değil! Hiç de olmamış gibi... Yedi büyük günah var ama! Yedi tane günah ile rızıklandırmışsın bütün insanlığı. Bir yanımız açlıktan ölüyor, bir yanımız çiğ çiğ birbirini yiyor. Neyse ne! Benden bu kadar! Bu yılı bitirir, diğerlerine girmem. Ziyade olsun. Yattığım yer incitmesin. Âmin! Huzur içinde kıyamete kadar uyuyayım. Âmin! Işıklar beni rahatsız etmez. Nurlar içinde de uyuyabilirim. Âmin! Sağa sola dönmeden uyuyamam. Devrim daim olsun. Âmin! Şad olacak bir ruhum kalmadı. Rahat olsun bedenim. Âmin! Kıyamette görüşmek üzere...

MAMİ

Tolga Ay

Küçük bir...

Ne yazacağını bilmeden işe koyulmalı aslında
ve satır aralarında olmalı ıhlamurun kokusu
çalakalem devam ederken mısralar
gündem arkada kalmalı

nefes alıp vermeye devam etmeli
şarkıda da dendiği gibi yapmalı
bir şey
bir şey
gerçekten suçlu olanların içerden çıktığı günler
böyle günler hiç olmamalı
nereye gideceğini bilmeden başlamalı
nasıl başlayacağını bilmeden
nasıl başladığı belli de olmaz çoğu zaman zaten
geriye dönüp bakacağın anı bekle --

ne diyordum --- arada dur nefes al
kahpeler ordusunun içine sızmayacağı güzel anlar
icat et. Canlara çok kastedildi. Paralarında boğulsalar
Bizim de içimiz soğusa (ölseler de rahat etmeyeceğiz muhtemelen bunun
bilincindeyiz)
Televizyonu ya da sosyal medyayı açtığında kimden bahsettiğimi
görüyorsun, gördün göreceksin ya da
kimden bahsetmediğimi

damarsızlar ve kana susamışlar
ama biz yine bir olmayan yerler bir
gidilmeyecek görülmeyecek belki ama hayali için
küçük şeyler yapılacak küçük küçük
belki bir düşünüş belki ufak bir taş
ne olduğunun önemini yaraya basılan
tentürdiyot da anlatır

her yer imge ya zaten
hep elinde avucunda
her boşlukta yeni konu
yeni paragraf
her kaydırma başka gündem

ne göreceğini bilmeden işe koyulmalı aslında
ne yazacağını bilmeden

Asım Tağ

“HEZİMETİN ARDINDAN”

“O güzel kestane ağacı altında
Sen beni bıraktın, ben de seni”

Bir kaybedişin, hıncını taşıyor bedenim
Şehir, dehşetle kapılarını kapatıyor
Duyuluyor namlumun boğuk sesleri
Bir aşkın hıncını taşıyor
Fecrin ışığında gözlerim

Ulaklardan ne vakit haber kesildi ?
Dediler ki savaş bitmiş
Mealen bir karartı sarmış cepheyi
Laneti kimler boğacak şimdi ?

Demek, söz konusu edilmez artık
Uğruna, dizeler eskittiğim hayal

Demek inanan kimse kalmamış
Bir umudun kurtulacağına

Ve demek ki terk eylemiş bizi
Şafağına tevessül ettiğimiz gece

Ve demek bundandır ki
Ses seda çıkarmaz ulaklar

Ateşi an beklemekte
Namlumun ucunu dolduran his
Bir inhizamın, hıncı var içimde
Çıkıp ölümler öldüreceğim
Ve intikamını alacağım senin
Ulakların cesedi çözülünce...

Kayra Özdemir

Niteliksiz Sorular - I

Uzun bir aranın ardından ilk kez kalem ve kağıtla bir şeylere girişmenin verdiği büyük bir heyecanım var. Fakat kendi adıma söylemem gerekirse bu türden büyük coşku ve heyecan nöbetlerinin peşi sıra büyük bir yıkım duygusu kaçınılmaz olmuştur benim hayatımda. Belki sizlerin de tecrübe ettiği bu durum şu an yazmakta olduğum bu satırların esas konusunu teşkil etmediği için başka bir yazının konusu olacak. Esas itibari ile bu yazı bir serinin ilk kısmı olma özelliğine sahip. İnsan-İnsanlık-İnsaniyet konularının ilki yani. O halde sözü daha fazla yormadan başlayalım. Dışarıya her adım attığımda içimde büyük bir huzursuzluk duyuyorum. İnsan olarak insanların içerisine (yani topluma) dahil olma çabalarım genellikle hüsrana sonuclandı. Nedenini pek kestiremesem de belki ilgilerim belki de dertlerim uyuşmuyordu toplumla. Ama yine de içimdeki istek yani topluma dahil olma arzusu da hiç terk etmiyordu beni. Ne zaman bir yere gitmeye kalksam belki yeni bir insan ile tanışırım umudu içimde saklıydı hep. Tahmin edeceğiniz üzere pek başarılı olamadım. Halbuki diğer insanlardan bir insandım, değil mi? Ne eksik ne fazla, yalnızca insan. Onlar gibi ben de büyük soruların peşinden koşuyordum, onlar gibi yiyor-içiyor ve onlar gibi hareket ediyordum. Ama büyüdükçe durumun pek böyle olmadığı hissine kapılmaya başladım. Aslında bu hisse yalnızca ilkin değiştiğim konuda kapılmıştım. Yani 'büyük sorular' meselesi. Şimdi öncelikle belirtmeliyim ki bu soruların büyük olup olmadığını kim, nasıl karar veriyor pek emin değilim. Ortak bir büyük sorular havuzuna mı sahibiz acaba? Sanmıyorum. Aslında böyle sanıyordum, şimdi sanmıyorum. Her soru insanın kendine has bir sorunundan doğar. Ve her insan kendi sorunu ile başbaşıdır esasında. Bu sorunlar ona kendisini kendisine soru kılmak için verilmişti belki de ona. Farkında mıydı/k peki? Sanmıyorum, belki de sanıyorum. O halde büyük soru, yalnızca 'bir' insanın kendine has büyük sorusudur. Yani peşinden topluca gideceğimiz büyük sorularımız yok bizim, hepimizin kendi içinde gizli bir meselesi var, bu meselelerin aslı var yalnızca. İnsan kendini kandırmamalı. Bir insan teki için öncelikli mesele ister görünür ister örtük olsun her zaman kendisidir. Başkası için yaptığı bir şeyde bile kendini seyretmiyor mu 'o' insan? Kendisi dediği şeyi bile aynada gördüğü ceset zannetmiyor mu 'bu' insan? Doğruya doğru, kendisini çok seviyor. Ama bir sorun var gibi, ne dersiniz? Sevdği gerçekten kendisi mi yoksa aynada seyrettiği cesedi mi? O halde bir soru sormama daha müsaade ediniz lütfen. Ne de olsa niteliksiz sorular dedik bir kere. Hiç aynaya baktığınızda gözlerinizin ardına bakmayı denediniz mi? Gözlerinizin ardında birisi olduğunu düşündünüz mü hiç? Hani bazen insan içinde hissettiği 'kendi' ile aynada gördüğü 'cesedi' arasında büyük bir uçurum olduğunu hisseder sanki, bunu bir tek ben hissetmiş olamam değil mi? Bu uçurumun boşluğuna takılıp kaldığı zamanları olur, olmalı insanın. Kendine dair esaslı bir bilgi elde etmek isteyen insan kişisi bu boşlukta asılı kalmayı bilir, bilmeli. Ama bunu gerçekleştirmek zor belki imkansız diyebilirsiniz.

Peki, derim size, o halde ne soru kırsınız kendinizi ne de büyük bir soru sahibi. Tekrar edelim, insan (İnsan), sorularıyla yaşar. Sorular onu insan kılar. Sorusuz insan tatsız tutsuz olur, büyüdükçe olgunlaşmaz ve fakat suratı betona döner. Ekşir yani. Hatırlatalım ama yine de; topluca gidilmez bu sorulara, yola topluca girilmez. Yol varsa, senin yolundur. Soru varsa, senin sorundur. Bir ‘O’ varsa, sendeki ‘O’dur. Peki hiç cevap yok mudur? Bilmem, pek de umursamam. Ben sorayım da, varsın cevap olsun olmasın ne fark eder? “Beni bir ses sahibi kıl” diyen şaire nazire olarak “beni bir soru sahibi kıl” desek olmaz mı? Olur, olur ama kefareti ödemeye hazırsak olur.

BURAK KARAMAN

Some Lake

a lake i would want to be
for this and for the next time
in motionless movement
i stir, dont change
so serene without a single thought
so still and my borders blunt

i could have been a raging river once
or glacier-frozen, seeking footsteps
or trapped deep in the underworld with hades
what a blessing it is to not remember
and what a pity to forget
i've known nothing of my origin, so
ask the mountains next door

some days i feel blue, some days green
nights im so dark not to be seen
i can shine, i can whine
i thrive, then dry as sun comes
my waves may be shaped
by the sun, the wind, the ground - you
let my flow embrace your skin
without me needing to sense
i am just a pile of water, hence

despite my reckless nature, after all
i am welcoming, i house life
and i host boats with fishing line
swimmers without a route
from me what you take out
no need to give it back
it is a solid soul that i lack
you cannot kill the species
who only speaks in dreams

how lucky i am in this world
in that you endeavor to exist
that i exist, do not endeavor

Mayisa

Mayisa

Anormallerden

Naber palyaço
Sana takılı kaldım hiç orijinal değil
Seninle konuşmayı seviyorum hiç akıl karı değil
Düşünmeden uzattım elimi bekliyorum
Benimle dans eder misin palyaço

Kuğu gibi değil rüzgara karşı gelemeyen poşet gibi
Müzikal bir estetikle değil fazlasıyla hışırtilı
Yere narin bir dokunuş değil bir devmişçesine vurarak
Yeri siliyormuş gibi değil de kalbini eziyormuşsun gibi
Benimle dans eder misin palyaço

Dünyanın en çirkin dansı gibiymiş
Kulağı tırmalar baş ağrıtır gibiymiş
Üst katında at koşturur gibiymiş
Tebeşiri tahtaya sürtmek gibiymiş
Onlar zannımca çok garip gibilermiş

Samrukh

Benlik Döngümün Kaybı

Bugünden, geçmişe...

Geçmişten, bugüne...

Geçmişimden, benliğimden bir ses kulaklarımda çınıyor. Biraz tiz, biraz heyecanlı... Arşimet edasıyla koşuşturuyor küçük benliğim, kendi duvarlarına çarpa çarpa. Benliğini keşfetmek acısıyla sanrılara gömülmüş; kendini inşa sürecinin yılgınlığında. Elinde şeffaf bir küre: O küre, dünyası; denizleri ise düşünceleri. Aktığı kadar varlığından, size dillendireceğim zihnini kirli bir şeffaflıkla.

Anlatıyor küçük kız, önündeki boş duvarlara: "Biz var olduk, ruhumuz üflendi Âdem'den, ışıldadı, vücut olduk."

Âdem olduğumdan vecd ile başladı yaşam yolum. Anlarım, dünyam kadar şeffaf yaşamıma dolmaya başladı hevesle. Bir an, bir an dedikçe; her ânımla anılarım oldu. Benim¹ kürem ömrüm kadar oldu; kaderimin sınırlarına örüldü.

Benim² diyemediğim ~~her~~ şey, ben bugün

Benim¹ diyebildiğim her şey, ben bugün.

Benim¹ diyemediğim tek şey olan benliğim, benim¹ diyebildiğim her şeyden var oldu.

Bitene kadar bitmeyen bir yolmuşum aslında. Sayayım ben sana benliğimin taşlarını, benim¹ diyebildiklerimi: Hislerim, duygularım, zihnim, bedenim, ruhum, yaşamım. Varlığımın en içli anlarından kirli kuruntularına; benim² bunlar.

Benim¹ diyemediğim biricik benliğim; en büyük paradoksum, büyük hayalim ve en büyük tablom, tek büyük eserim. Fırçamın, son darbelerinin ölüm olduğu en uzun yolum; varışım, amacım. Benim¹ benliğim; her seferinde bir kez yıkanabildiğim nehirim.

Kendi eserini göremeyen bir sanatçı gibi adımla adlanıp, bitmişliği göremeyip geldiğim ademde kaybolacağım. En güzeli gibi benliğim; biriciğim, tek eşsiz eserim ve ederim.

Hatice Kübra Taşkent

¹Sahiplenme hal eki (-im) almış "ben".

²"Self" olarak "ben"

sunt lacrimae rerum

bir an kulesi
ađlıyor sabahtan beri
neden ađlayıp durur o an kulesi?
acısını haykırmalı her saat başında
kim söyler kederden muaftır anın sesi
ben ürürken o ađlayacak bir defa
onun da taşlarını sökecek iki usta
olacak o kaldırım, ben ise kadavra
toprağın altında buluşacağız bir daha
nasıl olsa hepimizin elinde bir dönüş bileti
her varlık taşır içinde cehennemi

benim için ölmek gerekli
her öldüğümde bir şiir tüterim

boyunu bükük bir eşme
neden sessizdir bilir misin
ben de bilmem, haddime değildir
başkasının acısını kendime yük etmek
bazen teselli etmek gerekir
halini soran var mı şu garip çeşmeye?
gözün önündekini unutuyor da insan
sessizliğin tiradı akışın içinde gizlenir
acıyı mutluluğumda gizlerim

insan da eşme de ortak benim gözümde
ağlarlar, bazen günlerce.

Veli Berat Uzun

EŞYANIN AFFI VE/ VEYA ÖLÜNÜN HAKLI İCADI

elinden ne olsa yerim
yaptıklarının en güzeli kısır döngü
bulunsun da aklının köşesinde
ben kemirgenim işte
gelir-gider; tırtıklarım.

dilinden ne olsa anlarım
kulak kesilmek istesin yeter ki
fare çok buralarda.

titremenin mucidi ve/veya temeli
ah canımız, ölü olmanın haklı icadı
oynaşüyor yayılan vebalin dalgınları.

civar köyün delisi ve/veya canımız için
ağaçların lekelediği cüret
milyonlarca kalpte tek yürek
eşyayı affet.

tanrın ne olsa inanırım
ibadettendir bizde affetmek
aksaklık suçu ve/veya süsü verilen bu fiziksel edinim, iki ilerin asla bir geri
etmeyeceğini anlamaktır.
eşyanın affı için icat edildi ölü.

Deniz D. Sonat

MUGAYİRZEDE

ikinci milenyum hologramları
picasso'nun çalakalem mavisinin tohumları

maksadın eylemle karışmadığı nehir yatağında
buzullaşa durmak haydarın kasasında

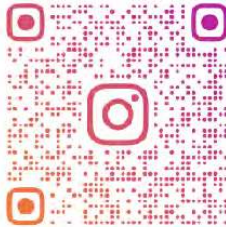
toz konduramayışım gidişlerime
bir çağ gibi
yıldızlar hep aynı yerde durur
kafamı kaldıramayışım bundandır
mandallanmışım habire
gün ışığına değil gün eşiğine
ötekileştiremediğin
şeyler
bütünsün
sen
gölgene mahsus ve mahsur
ayrıkşı teğetler: âmil ve fâil
gurunun kehaneti: yaşamdan pür ölüm
bu yüzden midir?
bahçelerim asma, ağaçlarım dar
içime attıklarım gömü, şiirlerim mezar

Bekirhan Aşgenaz

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

 [kalsedonfanzin](https://www.instagram.com/kalsedonfanzin)

Uğur Ergün
Enes Aybay
Aşlı İrem Şahiner
Mami
Tolga Ay
Asım Tağ

Kayra Özdemir
Burak Karaman
Mayisa
Samrukh
Hatice Kübra Taşkent
Veli Berat Uzun

Çizim: @lluvia_pluie_

Fotoğraf: Mayisa

Kapak: Yağmur

